

Bibliaóra – 2021.március 26.

Előfohász: „Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet... (Jel 2,5)?” Ámen.

Ének: 68. zsoltár: „Hogyha felindul az Isten...”

Előima

„Úr Jézus Krisztus, szegény voltál és nyomorult, fogoly és elhagyatott akárcsak én. Köszönöm, hogy ismersz minden emberi nyomorúságot és nem hagysz el akkor sem, ha senki sem áll mellém, nem felejtess el és megkeresel.” (Dietrich Bonhoeffer) A tiéd akarok lenni Jézusom, de sajnos saját természetem, vérmérsékletem erősebb énbennem, mint a Te hűséged és irgalmad. Nehéz mindig megmaradni szolgálatodban. Utadon akarok járni, de gyenge vagyok. Te vagy lelkemnek ereje, ahogy a szőlővessző a szőlőtöről nyeri az életerőt, de ez néha csak olyan felületes igazság az életemben. Munkálkodj énbennem Igéd és Lelked által, hogy ha a puszta felé indulok is, tudjam, Te velem jössz, előttem jársz, fogod kezemet és megpihentetni akarsz. Cselekedj, hogy mindenkor Eléd járuljak, és meglássalak Tégedet, mint bensőm egyedüli Királyát, életem drága Üdvözítőjét, Aki minden keserűségemet megédesíti és megváltja életemet a koporsótól. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes IV. könyve 10, 11-36

„A második év második hónapjának a huszadik napján fölszállt a felhő a bizonyág hajlékáról. Izráel fiai pedig elindultak a Sínai-pusztából és mentek táborhelyről táborhelyre, míg meg nem állapodott a felhő a Párán-pusztában. Ekkor indultak el először az Úrnak Mózes által adott parancsa szerint. Először Júda fiai táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén. A sereg élén Nahsón, Amminádáb fia állt. Az Issakár-törzs seregének élén Netanél, Cúár fia állt. A Zebulon-törzs seregének élén Eliáb, Hélón fia állt. Miután a hajlékot lebontották, elindultak Gérsón és Merári fiai, a hajlék hordozói. Azután elindult Rúben táborának a hadijelvénye a csapatok élén. A sereg élén Elicúr, Sedéúr fia állt. A Simeon-törzs seregének élén Selumiél, Cúrisaddaj fia állt. A Gád-törzs seregének élén Eljászáf, Deúél fia állt. Majd elindultak a kehátiak is, a szentély hordozói, és föllállították a hajlékot, mire a többiek megérkeztek. Azután Efraim táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén. A sereg élén Elisámá, Ammihúd fia állt. A Manassé-törzs seregének élén Gamliél, Padácúr fia állt. A Benjámin-törzs seregének élén Abidán, Gideóni fia állt. Majd Dán táborának a hadijelvénye indult el a csapatok élén, mint az egész tábor utóvédje. A sereg élén Ahiezer, Ammisaddaj fia állt. Az Ásér-törzs seregének élén Pagiél, Okrán fia állt. A Naftáli-törzs seregének élén Ahira, Énán fia állt. Ez volt Izráel menetelésének a rendje seregeik szerint, valahányszor elindultak. Mózes ezt mondta Hóbábnak,

aki a midjáni Reuélnak, Mózes apósának a fia volt: Mi elindulunk arra a helyre, amelyről azt mondta az Úr: Nektek adom azt. Gyere velünk, és mi jót teszünk veled, mert az Úr jót ígért Izráelnek. De ő így felelt: Nem megyek, inkább visszamegyek hazámba, a rokonságomhoz. Mózes ezt mondta: Ne hagyj el bennünket, hiszen te tudod, hol lehet táborot ütnünk a pusztában. Te légy a vezetőnk. Ha velünk jössz, akkor részesíteni fogunk abban a jóban, ami jót velünk tesz az Úr. Elindultak az Úr hegyétől háromnapi útra. A háromnapi úton előttük vonult az Úr szövetségének ládája, hogy pihenőhelyet jelöljön ki nekik. Az Úr felhője volt felettük nappal, amikor elindultak a táborból. Valahányszor elindult a láda, ezt mondta Mózes: Kelj föl, Uram! Szóródjanak szét ellenségeid, fussanak el előled gyűlölőid! Amikor pedig megállt, ezt mondta: Telepedj le, Uram, Izráel ezreinek sokaságánál!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Felsorakozott a nép. A puszták népe a közepen álló Istennel győzedelmeskedik. „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” (Róm 8,31) Izráel népe szilárdan egybeolvasztott egység. Júda áll az élen, akit Issakár és Zebulon követ. A második nagy egység után – Rúben, Simeon és Gád törzsének leszármazottjai után – a lévíták a szent sátor kellékeivel sorakoznak fel. Ezután József pátriárka utódai állnak a rendbe, végül pedig Dán, Áser és Naftáli törzsei. Az Úr közöttük lakozik. Velük jár. Alkalmazkodnak tanácsaihoz és rendeleteit betartják. Rendjüket rendületlenül fenntartják. Isten felsorakozott rendjei. Sivaton át, tűzön-vízen át Istennel a középpontban egy Győztes az oldalukon, a megszámlált, Istennek hálát adó, harcos nép vonul. Drága Testvérek! A csatarendbe állítás egy hitvallás. A felsorakozás, a beállítás, a megállás hitvallástétel. Ez a valódi csoda. Ez a választott nép csodája: „Itt van Isten köztünk.” Így és csakis így a Párán pusztáján való átkelés nem káosz, nem kétségbeesés, nem tanácstalanság, hanem engedelmisség, a reménység meghirdetése és erőgyűjtés. Egy közösséget egy cél vonz és von egybe, mert a vándorlás fárasztó, de Isten fáradhatatlan. Egy közösséget csak Jézus Krisztus egyesíthet, mert a folyamatos menetelés erővesztés, de Ő erőt ad. A Sínai hegytől már nem egy hordanép, hanem az Úr szolgálói indulnak el. Isten pedig jól tudja, hogy ennek a népnek pihenésre, majd letelepedett életmódra van szüksége. Ő már látja az út végét. Ő Tudja, a népnek pihenni kell és tudja azt is, a népnek vándorolni kell. Istennek ez a hitvallása végig húzódik a Szentírásán. A vándorló egyház egyik legnagyobb bizonyágtétele, hogy menetel és megpihen. A teremtés után is ezt tükrözi az Úr szolgálata. Folyamatos menetelés és pihenés. Párán pusztája pihenőhely. Párán pusztája megállóhely, ahol fel lehet üdülni.

29-34. versek

Mózes kihasználja a lehetőséget és Hobáb sógorát akarja meggyőzni, hogy vándoroljon tovább velük. Mózes emberi segítségben reménykedik és természetes is, hogy felkéri. Tapasztalta ottléte alatt, hogy mire képes Hobáb. Mindent megígér. A letelepedett föld kincseivel, jóléttel kecsegteti. A vándorló népnek ígért tejjel és mézzel folyó föld áldásaiban részesíti, ha saját tapasztalatait a Sínai félszigetről velük is megosztja és biztonságban elvezeti őket arra a helyre, ami az Úr ígérete szerint már az övék. Hobáb talentumait fel akarja használni népe szabadítására. Ő azonban ellenáll. Mózes az embernek könyörög, pedig az Ő sátrukban az Úr lakozik, a Szabadító. Milyen érdekes. A vezető, a hit embere egyszerre csak emberi tapasztalatokra akar építeni. Vigyázz, drága testvérem, aki ma talán beállsz azok mögé, akik Mózeszt elítélik. Ő segítséget kér, mert eddig is tapasztalta, hogy Hobáb hogyan támogatta őket az úton. Isten azonban rákérdez minden Mózes hozzáállására: A sógorod vagy Istened? Ki segít rajtad? A sógorod tapasztalata, ami vitathatatlan, hiszen Midián földje füves legelők és puszták váltakozása vagy az Úr, Aki teremtette az egész világot. *„Ki teremtette az egész világot, az egész világot? Atyánk, Istenünk.”* Isten a felfedező út során a hit tágasságába vezeti be Mózeszt is, nem Hobáb fog könnyíteni sorsán, hanem Ő maga, Aki ígéretekben gazdag. Harcolni meg kellesz mindennel és mindenért, Hobáb nem lehet az iránytű, épp ezért Isten a midjáni férfiút szíve vágya szerint hazavezeti. Mózesnek is meg kell tanulnia, hogy nincsenek sem Hobábbal, sem Hobáb nélkül enyhítő körülmények népe életében, a teljes szívbeli bizalom Istenben az egyetlen vezére Izráel népének.

35-36.versek

A felhőbe burkolódzó Isten a menedék. A puszták népe konkrét jelzéssel szembesül nap mint nap: A felhőben élő és lakozó Istennel. Látható az Isten. Szemmel követhető minden cselekedete. Az Úr győztes, ellenségeit félreállítja, és velük együtt harcol. Az Úr dicsősége beragyogja őket. Aki Istent dicsőíti és Őt hívja segítségül, győzedelmeskedik. A vándorló egyház egyetlen menedéke a felhő, amelyben ott lakozik az Úr. A csatarendbe állított, a felegyenesedett nép, nézzen felfelé és meg tudja, hogy közeledik megváltása. (lásd Lk 21,28) Sokkal hatalmasabb áll előtte, és lakozik a középpontban, mint Hobáb tapasztalataival. *„Kelj föl Uram...; és telepedj le...”* a legszebb cselekvő igék, amelyek a választott nép szunnyadó hitét keltik életre, és megtapasztalják, *„Bizony nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője! (Zsolt 121, 3b) „Menedékem az Isten, biztos váram Ő. ...Otthonát megtalálja mindaz, Ki az Úrba bíz, és Benne remél, Isten lakik Nála.. nem inog meg!”*

Közenek:165. dicséret 3.verse: *„Csodálatos Felség, hadd dicsérlek Téged...”*

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 18, 1-11

„Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kedrón-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt. Júdás, aki elárulta őt, szintén ismerte ezt a helyet, mert gyakran gyűltek ott össze Jézus és a tanítványai. Júdás tehát maga mellé vette a katonai csapatot, a főpapoktól és a farizeusoktól küldött templomi szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel. Mivel pedig tudta Jézus mindazt, ami reá vár, előlépett, és így szólt hozzájuk: „Kit kerestek?” Azok pedig így feleltek: „A názáreti Jézust.” „Én vagyok” – mondta Jézus. Ott állt velük Júdás is, aki elárulta őt. Amikor azt mondta nekik: „Én vagyok” – visszatáncorodtak, és a földre estek. Ekkor újra megkérdezte tőlük: „Kit kerestek?” Ők ismét ezt felelték: „A názáreti Jézust.” Jézus így szólt: „Megmondtam nektek, hogy én vagyok: ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni!” Így kellett beteljesednie annak az igének, amelyet mondott: „Azok közül, akiket nekem adtál, nem hagytam elveszni senkit.” Simon Péternél volt egy kard, azt kihúzta, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét: a szolga neve pedig Málkus volt. Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”

1.vers

János evangélista Jézus elfogatását egy kertbe helyezi. A szeretett tanítvány nem említi sem a Gecsemáné kertet, sem pedig az Olajfák hegyét. Csak egy kertről tesz említést, ahol az Úr Jézus gyakran megfordult tanítványaival. A Kedrón-patakon túlra indul el. Erőgyűjtés helye ez Jézus számára is, mint egykor Illés számára (lásd IKir 17,5-6) A Mester és tanítványai kimennek a városon kívülre, az általuk szeretett és jól ismert kertbe. Ez volt az ő „Éden-kertjük”, ahol Jézus hűvös alkonyatkor és hőség pillanatában is melléjük szegődött és megpihentek tanításának árnyékában. Most azonban ebbe az Éden-kertbe is belopózik a kígyó, a kísértő, mint az első Ádám idején. Míg az első embert a kígyó legyőzte, addig a második Ádám, Jézus diadalmaskodik. Van kert, még itt a földön is, ahol Krisztus, még az elfogatott Krisztus is, győz, mert bátrabb, mint a világ.

2-3.vers

A következő két vers főszereplője Júdás. János összehasonlítja Jézus és Júdás tudását. Júdás tudása régi. A múltra alapoz. Jézus tudása a jövőre épít. Tudja, hogy mi vár rá. Júdás tudja, hol van Jézus, de nem tudja, hol lesz. Soha ne feledjük el, hogy a régi tudással nem lehet Jézust elfogni, csak ideig-óráig fogva tartani. Akit Krisztus szeretete szorongat, nem a régire, hanem az újra épít, arra, amit Jézus már annyiszor elmondott. Régi tudásunk csak a földi Jézus pillanatnyi helyzetét érzékeli, de az új, a dicsőséges, a méltóságos Krisztus helyéről csak az tud, Aki személyesen Tőle hallotta: „Újjonnan kell születnetek.” (Jn 3,3) Júdás ugyanis nem a katonai egység élén áll, sőt nem is a templomórség parancsnoka,

hanem információ birtokában csak kísérője annak a földi hatalomnak, aki világító eszközökkel a sötétségben az ellenségnek vélt Krisztust keresi. Júdás azt gondolja, hogy a hatalom birtokosa, pedig csak felhasználták az információját. A világ tudásszomja ma is csak a Jézusról szóló információdat követeli, nem az élő hited érdekli. A világ nem kíváncsi az élő hitű keresztyénekre. Júdás nem a 200 főnyi legénység élén áll – még ha azt is gondolja –, hanem kísérője és velejárója annak a földi hatalomnak, amelyik Jézust elveszíteni akarja. A Jézust átadó tanítvány ott tévedett, hogy Ő a vezető, Ő a hatalom birtokosa, pedig csak eszköz a hatalom kezében. Nem ő az élenjáró, nem ő a lényeg, hanem a Jézusról szóló helyzetjelentése, és épp ezért János átadónak nevezi.

4-8.vers

Krisztus nem kerülgeti a forró kását, hanem tudva, hogy mi vár rá, méltósággal kilép a kert fái közül és megkérdezi, hogy kit keresnek. A válasz egyértelmű: „A názáreti Jézust.” Az Úrnem köntörfalaz: „Én vagyok!” Jézus ma is az az Úr, aki kimer állni a világ elé, ellenségei elé és legrövidebb és legszentebb módon közli, hogy kicsoda Ő. Ő Isten, Aki kilép és vállalja: „Itt vagyok, és ilyen vagyok!” Nincs szükség csókra, jelre, mert egyedül Jézus az a jel, Aki érték és értelem. Sokszor ezt nem várja a világ. A világ Jézus őszinte és mindent felvállaló önkijelentésére meghátrál és visszahőköl. Az a világ, amelyet Isten éppen Őbenne szeretett a legmélyebben és legteljesebben, megtántorodik. Jézus pedig kész mindent ezért a viláért megtenni, ezért másodszor is megkérdezi, hogy kit keresnek, és válasza másodszor is hangsúlyos és ugyanaz. Jézus vállalja a világ felé betöltött küldetését, de vajon a világ mennyire vállalja fel önmagát és valós arcát. A világ Jánusz–arca ma is sokszor meghátrálás, hízélgés és önbecsapás. Az Isten-arc egyedi és egyszerű önkijelentés: „Én vagyok!” Jézus előtt csak egy válasz lehetséges: a leborulás, a meghódolás, és az átadás. Bár ma is őszinte lenne. Jézus azonban nem önmagára tekint, hanem a tizenegyet védi: „Engedjétek őket elmenni.” Jézus a világban élő tanítványokat a végsőkig védi. Nekik ne kelljen meghalni, Ő a názáreti Jézus, Őt keresi a világ, követőit hagyják elmenni.

9.vers

Jézus ugyanis nem elveszíteni, hanem megnyerni akar mindenkit az evangéliumnak. Jézus szeretetszolgálat a kereszten arra emlékeztet, hogy Őt azért veszíti el az Atya, hogy bennünket megnyerjen. Az első hitvalló is Jézusról a egy római százados (lásd Mk 15,39) Jézus rabul akar ejteni mindenkit azzal a szeretettel, amivel szolgál a világ felé. Kardok és botok között, katonasággal szemben, templomórséggel szemben, hatalommal és hatalmaskodókkal szemben csak egyet kér: *„engedjétek ezeket elmenni...”* **A 11 fontosabb, mint Ő.** Jézus mindenkori kérése a hatalomra szomjas világ felé, amely *fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel bír, a tanítványok megtartott és megőrzött élete a*

világban. Jézus ezért esedezik az Atya előtt is: „*őrizd meg őket a gonosztól.*” (Jn 17, 15b) A jó pásztor Jézus gondoskodik az övéiről: „*engedjétek ezeket elmenni.*”

10-11.vers

A vérmérsékletű Galileai Péter bátor a maga módján. A főpap egyik szolgáját megsebesíti. Mondhatná Jézus: „Nagyszerű Péter, már csak 600 fület kell levágnod, de akkor hogy lesz az övék a legnagyobb lehetőség: „Akinek, van füle a hallásra, hallja!” (Mk 4,9) A név: Málkus is szimbolikus, követet jelent. A világ követével szemben éppen a Mester tanítványa, Péter ellentámadásba lendül, pedig a búcsúbeszédében többször hallotta: „*Ahogy..., úgy...*” kell cselekedniük. Péter az elfogatás közben Jézus mellett is elfelejtette, hogy mi az alapja a szolgálatnak egymás és a világ felé: a SZERETET. Péter forró fejjel neki rohan a falnak, de Jézus észhez téríti: „*Tedd hüvelyébe a kardodat!*” Ez a harc nem a tanítvány harca. Ez a küzdelem nem a tanítvány küzdelme. Jézus mellett ugyanis lehet hősködni, de nem éri meg. A keserűség poharát, a világ bűnét a Mesternek kell kiinnia. Ez az Atya akarata. Jézus önkéntes és tudatos szenvedésvállalása nyilvánvaló. Nagy hatást gyakorol a világra még ma is, ha nem küzdünk ellene, hanem érte cselekszünk. A kardra nem karddal kell felelni Jézus szerint, hanem a kereszthordozással. A világ eszközeit felvenni könnyű, de egyedül Jézus szavai józanítanak ki bennünket, hogy ne a vérmérsékletünk, ne a természetünk, hanem hitünk, reménységünk, és szeretetünk építse mindazt, ami velejétől megromlott. A megromlottat a romolhatatlan Krisztus gyógyítja élőhitű tanítványain keresztül. Jézus Júdáshoz nem szól, de Péterhez intézett szava kijózanító utasítás minden tanítvány felé, hogy vegye fel az ő keresztjét és úgy kövesse Mesterét. „Akik fegyvert fognak, fegyver által kell elveszniük.” (Mt 26,52) Egyetlen kard lehet a kezében drága testvérem, a Lélek kardja, Isten Igéje (Ef 6,17), hogy a világ meghallja: az élet győzedelmeskedik a halál felett... A helyén mondott szó gyógyír, mert „*Örül az ember, ha válaszolni tud, és milyen jó az idején mondott szó!*” (Péld 15,23), éppen a Jézusi parancsnak való engedelmeskedés minden ma élő Péternek: „*Tedd hüvelyébe a kardodat!*”

Utóima: Imádkozzunk olyan rendületlen hitért, amelynek fontos a közötte és benne lakozó Isten. Hadd tudjuk átértékelni ma is a Jézusról való tudásunkat, és ne érezzük mindig azt, hogy nekünk kell megoldanunk mindent. Az Úr harcol értünk, a végsőig könyörög, még a világgal is megegyezik, hogy tudjuk, nem a világban rejlő eszközök szabadulásunk tárgyai, hanem az Ő szolgálata felénk. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! (Zsolt 27,9b)!” Ámen.

Ének: 334:2-3.8: „Mint sír a kertben magában...”